

Herinnering van de heer Bert Kuiper

Mijn ouders, Jan Kuiper en Catarina Quant, woonden aan de Jan Glijnisweg 16. Mijn vader, Jan Kuiper, begon in 1939 zijn vervoersbedrijf met een Chevrolet vrachtwagen. Een jaar later brak de oorlog uit, en door alle chaos was de vrachtwagen nog niet geregistreerd. De Duitsers hadden hem echter zien rijden en gaven hem het bevel om de vrachtwagen in Warmenhuizen in te leveren.

Met weinig benzine en zo laat mogelijk vertrok mijn vader richting Warmenhuizen. Onderweg zette hij de vrachtwagen in Tuitjenhorn aan de kant en ging te voet verder. Zijn list werkte: de Duitsers hadden genoeg voertuigen en lieten het “barrel” dat Warmenhuizen niet eens bereikte voorlopig staan.

Niet veel later kregen de Duitsers echter opnieuw belangstelling voor de vrachtwagen. Toevallig – of niet – stond deze weer stuk op ons erf, onklaar gemaakt omdat onderdelen niet te krijgen waren. Op een dag kwamen ze met een overvalwagen en soldaten om hem op te halen. De commandant begon mijn vader uit te schelden voor “zwijn” en “leugenaar”. Jan wist de situatie te redden door zelf in de wagen te stappen met de woorden: “Dan zal ik het je baas wel uitleggen.” Dat was blijkbaar niet de bedoeling. Ze traptten hem uit de wagen en reden snel weg.

Daarna besloot mijn vader het veiliger te achten om de vrachtwagen uit het zicht te houden. Hij bracht hem naar de boerderij van Dirk van Stralen, waar hij achterin het land werd verstopt. Op dat stuk land hadden de Duitsers een bunkertje met luchtafweergeschut gebouwd om de spoorlijn te beschermen tegen Engelse bommenwerpers.

De Duitse soldaten kwamen regelmatig met een waterton op een kar bij ons leidingwater aftappen. Ik was toen een jaar of vier en herinner me hen vaag, al weet ik het meeste van verhalen van mijn ouders en burens. Ik vond die mannen in hun aparte uniformen en met hun vreemde taal eigenlijk best aardig. We speelden soms verstoppertje, en af en toe mocht ik een stukje meerijden op de kar.

Eén keer ging het bijna mis. Ik had me verstopt in het aangebouwde schuurtje, achter de opgehangen dekzeilen. Toen ze me daar vonden, ontstond er paniek. Ik zat namelijk op de treeplank van de Chevrolet vrachtwagen, die daar verstopt stond en door mijn vader onklaar was gemaakt om vordering te voorkomen. Mijn moeder kreeg te horen dat de vrachtwagen daar weg moest. “Als de echte moffen hem vinden, zetten ze je man tegen de muur,” waarschuwden de Duitsers.

‘s Nachts werd het paard van Dirk van Stralen ingezet om de Chevrolet, waarvan de velgen met stro waren omwikkeld, naar zijn boerderij te slepen. Daar overleefde de vrachtwagen, beschermd door Dirk en het luchtafweergeschut, de oorlog.

Na de oorlog bleef de Chevrolet in gebruik. Tot 1954 vervoerde hij groenten van tuinders naar de Broekerveiling, een getuigenis van het inventieve doorzettingsvermogen van mijn vader en de solidariteit van onze gemeenschap.